

Emília Rovira Alegre, versàtil i d'estrena

L'artista presenta el seu alter ego més instrumental sota el pseudònim d'Émilie Alegre | La cantautora actuarà el proper dissabte 28 de setembre a l'Orfeó Lleidatà

Emília Rovira Alegre | Llorenç Malgosa

Amb un peu a Lleida i l'altre a Noruega, Emília Rovira Alegre és una ànima inquieta, creativa i versàtil capaç d'aliar piano, veu, poesia i arts visuals sense perdre l'essència diàfana i volàtil que la representa. L'artista està a punt de treure a la llum els dos àlbums en què està treballant, un dels quals debutant amb el nou pseudònim **Émilie Alegre**. Ens n'explica els detalls.

Qui és Emília Rovira Alegre?

Jo soc cantant, pianista, compositora i poeta. Vaig començar la meva trajectòria musical força jove? El primer grup on vaig tocar va ser **EnVers**, amb qui vam treure el primer àlbum, *Com la veu de l'aigua* (Quadrant Records, 2010). Després vaig continuar en solitari i he anat fent coses molt diverses.

En aquest primer disc, ja fusionàveu poesia i música, una proposta atrevida.

Sí, ja des dels inicis m'ha interessat molt combinar les dues coses. A més, jo també escric poesia. De fet, tinc un llibre de haikus: *Oslo* (Viena Edicions, 2016). Amb **EnVers** vam musicar poesia de Màrius Torres, entre d'altres, poesia en català. I més tard vam fer *Contra la mort* (Quadrant Records, 2017), on vam combinar la poesia del meu pare, Pere Rovira, amb melodia a piano i també amb arts visuals, que van anar a càrrec de l'artista **Kayla Stuhr**. Va quedar un espectacle molt especial!

Emília Rovira Alegre i Pere Rovira Foto: Llorenç Melgosa

Podríem dir que Emília Rovira és una artista polifacètica, doncs?

Ostres! Bé, una mica sí, d'alguna manera és la meva identitat. Vaig estudiar música per a cinema, bandes sonores i tal. I això em va portar a fer música per a videojocs, que també és un món molt interessant i que m'ha aportat moltíssim. M'agrada moure'm per diferents terrenys.

Mai millor dit, perquè actualment vius a Noruega, oi? Què et va portar fins allà?

Doncs sí, ara visc a cavall entre Oslo i Lleida. Tot i que *film music* ho vaig estudiar a Edimburg, Escòcia. I a Noruega hi vaig arribar per amor, així, 'a lo loco' i sense res. Ara ja fa cinc anys que visc allà i això m'ha portat experiències molt interessants. A més, la meva parella també és músic i he pogut fer col·laboracions molt xules en algun treball seu.

Tot i així, continues utilitzant el català com a llengua per a les teves obres. Com ho rep això el públic noruec?

Exacte. De moment tot el que he escrit ha estat en català. I allà hi té molt bona rebuda! De fet, un dels concerts més bonics que hem fet va ser a l'ambaixada del Canadà, a Oslo, el dia de l'Orgull Gai i davant l'alcaldeessa i altres personalitats. Hi vaig explicar què era el català i hi vaig cantar les meves cançons en català, i tant!

La teva música travessa fronteres. Parlem d'Emília Rovira com a creadora de bandes sonores de videojocs, nominades a premis de renom com els Hollywood Music in Media Awards. Coneixes gent que juga a videojocs amb la teva música?

Ai sí, és una cosa curiosa, això dels videojocs. Clar, arribes a moltíssima gent però de manera anònima. Alguna vegada m'ha passat amb amics, que em diuen "ostres estic jugant a aquest joc", i jo els dic que jo hi canto, en aquell joc, és molt divertit. I ja m'agrada.

Quins són els teus referents musicals?

Jo sempre he escoltat més aviat música clàssica. En català podria dir **Maria del Mar Bonet**, sí. I després, doncs **Chopin**, que m'ha influenciat molt molt. O **Leonard Cohen**, m'encanta? Ah! I **Joni Mitchell**, també.

Toca veure quines seran les influències en els propers llançaments. Ara hi estàs treballant de valent, ens en pots avançar alguna cosa?

I tant! Actualment estic preparant dues coses paral·lelament. Per una banda, *Amor i Ràbia* (Jose Ramon Madrid, 2020), del qual vam presentar un senzill el passat març, és un disc que sorgeix d'un espectacle que vam fer amb el meu pare on mesclàvem música i poesia de temàtica amorosa en una part i, en l'altra, cançons de protesta i temes reivindicatius sobre el problema de Catalunya. Per acabar de produir aquest disc, que ho fem amb José Ramon Madrid, obrirem un Verkami d'aquí a ben poquet.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=H4_3BTzS6EQ

I encara hi ha més coses en marxa...

Sí, exacte. Paral·lelament estem treballant en *Europa* (autoeditat, 2019), que serà un disc en solitari i íntegrament instrumental. Sense paraules, tipus *soundtrack*. A més, això ho trauré sota el pseudònim **Émilie Alegre**, que he creat per separar-ho una mica de la resta de projectes, m'agrada que tot tingui un ordre. D'aquest també n'ha sortit el primer senzill: "The art of losing".

Has dit que *Amor i Ràbia* té un to reivindicatiu respecte a la situació política catalana. Passa el mateix a nivell europeu, amb *Europa*?

Una mica. El disc té la intenció de reflexionar sobre la pèrdua de drets socials civils de retrocés que viu Europa actualment. Plasma en música el que jo sento quan veig que hi ha una crisi com la dels refugiats, que veig que no s'està resolent bé, o un auge de l'extrema dreta, dels feixismes?

Ha de ser complicat expressar un missatge tan potent sense paraules. Com ho aconsegueixes?

Aquest és el repte, sí. Vull que qui l'escolti hi posi la seva lletra. Que suggereixi una atmosfera, com un coixí. Que cadascú hi posi el que senti i vulgui.